

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 września 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo K. S. przeciwko U. (...) w Ł. o ustalenie nieważności czynności prawnej – powierzenia przez Rektora (...) w Ł. funkcji kierownika Kliniki (...) w Ł. M. S. (1) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.700 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

K. S. był zatrudniony w U. (...) w Ł. na podstawie umowy o pracę od 1 października 1980 r. do 10 października 2017 r. Od 1995 r. powód nieprzerwanie zajmował stanowisko kierownika Kliniki (...) oraz kierownika Katedry Neurologii.

W związku ze zbliżającym się z końcem kadencji powoda w dniu 30 września 2017 r., w marcu 2017 r. został ogłoszony konkurs na stanowisko kierownika K. N. (...) w Ł.. Do konkursu zgłosił się jedynie powód. Komisja konkursowa nie rekomendowała powoda na stanowisko kierownika Kliniki.

W dniu 22 czerwca 2017 r. odbyło się kolejne postępowanie konkursowe, do którego zgłosiło się trzech kandydatów: powód, dr hab.n.med. M. S. (1) oraz dr hab.n.med. J. R.. Komisja konkursowa zarekomendowała na stanowisko kierownika Kliniki (...). W dniu 26 czerwca 2017 r. (...) Wydziału podjęła decyzję o zatwierdzeniu wyników konkursu.

W dniu 30 czerwca 2017 r. powodowi wręczono wypowiedzenie zmieniające w zakresie stanowiska oraz wynagrodzenia, jako przyczynę wskazano powierzenie od 1 października 2017 r. funkcji kierownika Kliniki innej osobie.

W dniu 10 października 2017 r. powód złożył pozwanemu oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia przez pracodawcę podstawowych obowiązków wobec pracownika.

Od dnia 1 września 2017 r. Rektor UM w Ł. powierzył M. S. (1) funkcję p. o. kierownika Kliniki (...) w Ł..

Postępowania konkursowe mają rolę opiniodawczą dla Rektora. Kierownika Katedry powołuje Rektor, jest to jego władztwo i odpowiedzialność.

Posiedzenie komisji konkursowej w dniu 22 czerwca 2017 r. odbyło się w gmachu (...) w Ł., przy ul. (...). Komisja zebrała się w składzie (...) jako przewodniczącego oraz członków A. A., L. W., A. W., M. Z.. Na posiedzenie był przygotowane dokumenty trzech kandydatów. Kandydaci odpowiadali na kilka takich samych pytań przygotowanych przez komisję konkursową. Spełniali kryteria wymagane dla objęcia stanowiska kierownika Kliniki (...). Głosowanie było tajne. Przy wyborze kandydata brano pod uwagę całokształt dorobku oraz aktywności kandydata, dorobek naukowy, leczniczy, dydaktyczny i organizacyjny. Głosowanie było tajne. Członkowie komisji nie działali pod przymusem.

Pismem z dnia 11 stycznia 2018 r. – w odpowiedzi na wniosek powoda o stwierdzenie nieważności uchwały Rady Wydziału Lekarskiego z dnia 26 czerwca 2017 r. w sprawie zatwierdzenia wyników konkursu na funkcję kierownika Kliniki (...) w Ł., decyzji Rektora UM w Ł. dotyczącej powierzenia M. S. (1) funkcji Kierownika Kliniki (...) w Ł. (...) – Minister Zdrowia powiadomił powoda, że nie widzi podstaw do uruchomienia procedury mającej na celu stwierdzenie nieważności uchwały Rady Wydziału Lekarskiego UM w Ł. z dnia 26 czerwca 2017 r. w sprawie zatwierdzenia wyników konkursu na funkcję Kierownika Kliniki (...) w Ł., decyzji Rektora UM w Ł. w sprawie powierzenia M. S. funkcji Kierownika Kliniki (...) w Ł..

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie nie jest zasadne. Zaznaczył, że powództwo oparto o przepis art. 189 k.p.c., zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez Sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Sąd I instancji wskazał, że pełnomocnik powoda uzasadniał, że żądane ustalenie da podstawy do ogłoszenia nowego (sprawiedliwego) konkursu, w którym powód będzie mógł wziąć udział, że do objęcia funkcji Kierownika Kliniki nie jest potrzebne pozostawanie z uczelnią w stosunku pracy, toteż fakt rozwiązania łączącej strony umowy o pracę nie jest przeszkodą w żądaniu ustalenia, zaś sporna czynność prawna jest nieważna, bowiem narusza wyrażone w art.58 k.c. zasady lojalności i uczciwości pracodawcy w stosunku do pracownika a nadto naruszone zostały art. 19 – 20 Statutu (...).

Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z art. 58 par. 1 i 2 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy; nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

Uznał jednak, że zgodnie z załącznikiem nr 5 ust 19 i 20 do Statutu (...) w Ł. komisja konkursowa przeprowadza ocenę kandydatów na podstawie dokumentów złożonych w terminie przez wszystkich kandydatów, uwzględnia ich osiągnięcia w pracy naukowej i dydaktycznej, a także osiągnięcia zawodowe i organizacyjne, obecność kandydata w trakcie posiedzenia komisji nie jest wymagana, zaś Komisja dokonuje wyboru kandydata w głosowaniu tajnym (...), przy obecności ponad połowy składu, w tym przewodniczącego przy złożeniu dokumentów przez jednego kandydata, a całej komisji w przypadku złożenia dokumentów przez więcej niż jednego kandydata.

W ocenie Sądu meriti powód nie żądał ustalenia nieważności konkursu, a czynności Rektora polegającej na powierzeniu funkcji kierownika Kliniki (...).S..

Sąd a quo wskazał, że zgodnie z par. 47 ust. 4 pkt. 20 Statutu (...) w Ł. Rektor powołuje kierowników jednostek organizacyjnych; podjęcie decyzji przez Rektora poprzedza postępowanie konkursowe, uregulowane w załączniku nr 5 do Statutu, stosownie do pkt. 25 tego załącznika wynik konkursu podlega zatwierdzeniu przez właściwą Radę Wydziału oraz Senat w przypadku konkursu do pełnienia funkcji kierowniczych, zgodnie zaś z pkt. 26 załącznika nr 5 do Statutu decyzję o zatrudnieniu lub powierzeniu funkcji kierowniczej kandydata wyłonionego w drodze konkursu podejmuje Rektor.

W ocenie Sądu I instancji analiza Statutu pozwanej uczelni prowadzi do wniosku, że decyzję o powierzeniu funkcji kierownika Kliniki określonej osobie podejmuje jednoosobowo Rektor, a decyzje komisji konkursowej, rady wydziału oraz Senatu mają jedynie charakter opiniodawczy; Rektor może powierzyć tę funkcję innej osobie, nie wyłonionej w opisanym trybie konkursu.

Sąd meriti uznał, że powód nie posiada interesu prawnego w żądanym ustaleniu, bowiem jego aktualne prawa lub obowiązki nie są uzależnione od tej autonomicznej decyzji Rektora o faktycznym powierzeniu funkcji kierowniczej określonej osobie; interes, jaki powód posiada w tym postępowaniu ma charakter faktyczny, a nie prawny.

W ocenie Sądu a quo stwierdzenie nieważności decyzji Rektora nie przyznaje i nie może w przyszłości przyznać powodowi żadnych praw do stanowiska kierownika Kliniki (...), zaś możliwość wzięcia przez powoda udziału w ewentualnie ponownie rozpisany konkursie nie kształtuje jego praw czy obowiązków, bowiem to nie ten organ powierza funkcję kierownika Kliniki.

Sąd Rejonowy wskazał nadto, że rolą orzeczeń sądowych jest określenie konsekwencji w postaci normy indywidualnej, zazwyczaj o charakterze nakazowym lub zakazowym; ewentualnie w oparciu o art. 189 k.p.c. dopuszcza się ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, a czasami nawet zdarzeń prawnych, ale dzieje się tak tylko wówczas, gdy w ten właśnie sposób realizuje się ochronę interesów podmiotu prawa cywilnego.

Zdaniem Sądu I instancji powód w tym postępowaniu takiej ochrony nie wymaga, bowiem nie ma żadnej możliwości „wymuszenia” na Rektorze UM w Ł. decyzji personalnej o powierzeniu funkcji kierowniczej określonej osobie (w tym powodowi); powierzanie funkcji kierowniczych należy do wyłącznej kompetencji Rektora UM i nie może go w tym

zastąpić żaden inny organ (włącznie z Ministrem Zdrowia oraz Sądem), bowiem to Rektor, a nie inny organ ponosi odpowiedzialność za prawidłowe funkcjonowanie uczelni.

Sąd meriti wskazał ponadto, że gdyby Rektor chciał powierzyć sporną funkcję powodowi, to by to uczynił, bez względu na decyzje komisji konkursowej, rady wydziału czy Senatu UM w Ł., przez co uznał, że w istocie w niniejszym procesie powód zmierza do podważenia decyzji o charakterze personalnym Rektora UM w Ł., co jest niedopuszczalne na podstawie art. 189 k.p.c., zaś decyzja ta wpływa na sytuację faktyczną powoda, bowiem to nie jemu powierzono stanowisko, ale nie wpływa na jego sytuację prawną, bowiem nie płyną z niej żadne prawa czy obowiązki dla powoda.

Sąd Rejonowy asekuracyjnie wskazał, że gdyby jednak przyjąć, że powód posiada interes prawny w żądanym ustaleniu, to powództwo jest bezzasadne, bowiem przeprowadzone przez uczelnię postępowanie poprzedzające wybór przez Rektora M. S. (1) na kierownika Kliniki (...) nie narusza postanowień Statutu, ani też zasad współzycia społecznego; wszelkie procedury zostały przeprowadzone zgodnie ze Statutem, a kandydaci spełniali kryteria i wymagania przypisane do spornego stanowiska.

Sąd ten uznał, że nie jest władny w niniejszym postępowaniu oceniać zasadność wyboru w głosowaniu tajnym tego czy innego kandydata, bowiem wkraczałby w kompetencje komisji konkursowej; wszelkie wnioski dowodowe zmierzające do merytorycznej oceny kandydatów oraz rozstrzygnięcia jak głosowali poszczególni członkowie komisji i dlaczego, zostały zatem pominięte.

Zdaniem Sądu I instancji – Sąd nie może zastąpić organów uczelni w wyborze kierownika Kliniki (...), ani też narzucić im wyboru tej czy innej osoby na to stanowisko; ostatecznego wyboru dokonuje osoba odpowiedzialna za funkcjonowanie UM, czyli Rektor.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z par. 2 pkt. 5, par. 9 ust. 1 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U z 2015 r., poz. 1800).

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik powoda. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie:

1. przepisów prawa procesowego, tj. art. 271 § 3 w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez bezzasadne pominięcie wniosku dowodowego strony powodowej o przesłuchanie świadków: J. P., A. A., L. W., M. Z. oraz A. W. także na okoliczność osiągnięć posiadanych przez poszczególnych kandydatów biorących udział w konkursie na stanowisko Kierownika Kliniki (...) w dniu 22 czerwca 2017 roku, tego jak głosowali poszczególni członkowie komisji oraz dlaczego, z jakich przyczyn i według jakich kryteriów wskazanych w pkt 19 załącznika nr 5 do Statutu (...) w Ł. Komisja Konkursowa rekomendowała na stanowisko Kierownika Kliniki (...) tego a nie innego kandydata, czy była dyskusja nad kandydaturami, a w konsekwencji nierozpoznanie istoty sprawy poprzez brak dokonania ustalenia czy wybór komisji konkursowej został dokonany zgodnie z kryteriami wskazanymi w pkt 19 załącznika nr 5 do Statutu (...) w Ł.;
2. przepisów prawa materialnego, tj. art. 47 ust. 4 pkt 20 Statutu (...) w Ł. w zw. z pkt 1, 19 oraz 25 i 26 załącznika nr 5 do Statutu (...) w Ł. poprzez błędną ich wykładnię i uznanie, że Rektor (...) w Ł. powierzając stanowisko Kierownika Kliniki (...) podejmuje w tym zakresie decyzję samodzielnie (w sposób zupełnie niezależny), a decyzja Komisji Konkursowej, Rady Wydziału oraz Senatu mające jedynie charakter niewiążących opinii.
3. przepisów art. 189 k.p.c. w zw. z art. 58 § 2 k.c. poprzez niedokonanie ustalenia, iż czynność prawna powierzenia przez Rektora (...) M. S. (1) funkcji Kierownika Kliniki (...), jako oparta na wadliwie przeprowadzonym postępowaniu konkursowym, jest nieważna jako naruszająca zasady współzycia społecznego tj. zasadę uczciwości i lojalności pracodawcy w stosunku do pracownika i w konsekwencji oddalenie powództwa.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości i ustalenie, że czynność powierzenia przez Rektora (...) w Ł. funkcji Kierownika Kliniki (...) w Ł. panu M. S. (1) jest nieważna oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu przed Sądem I instancji według norm przepisanych;

2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji

Ewentualnie wniósł o:

3. uchylenie zaskarżonego wyroku do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach;

4. rozpoznanie postanowienia Sądu I instancji z rozprawy w dniu 18 września 2018 roku w przedmiocie oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków J. P., A. A., L. W., M. Z. oraz A. W. osiągnięć posiadanych przez poszczególnych kandydatów biorących udział w konkursie na stanowisko Kierownika Kliniki (...) w dniu 22 czerwca 2017 roku, tego jak głosowali poszczególni członkowie komisji oraz dlaczego, z jakich przyczyn i według jakich kryteriów wskazanych w pkt 19 załącznika nr 5 do Statutu (...) w Ł. Komisja Konkursowa rekomendowała na stanowisko Kierownika Kliniki (...) tego a nie innego kandydata, czy była dyskusja nad kandydaturami i dopuszczenie i przeprowadzenie tego dowodu przed Sądem II instancji.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i w obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je za własne.

Przechodząc do merytorycznej oceny zarzutów apelacji wskazać w pierwszej kolejności należy, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy uznał, że powód nie ma interesu prawnego w żądanym w sprawie ustaleniu, że czynność powierzenia przez Rektora (...) w Ł. funkcji kierownika Kliniki (...) w Ł. M. S. (1) jest nieważna.

Sąd I instancji jak najbardziej trafnie przyjął, że aktualne prawa lub obowiązki K. S. nie są uzależnione od stwierdzenia nieważności decyzji Rektora o faktycznym powierzeniu funkcji kierowniczej innej niż jego osobie. Interes, jaki powód posiada w tym postępowaniu – na co słusznie zwrócił uwagę Sąd I instancji - ma charakter faktyczny, a nie prawny.

Przepis art.189 k.p.c. dopuszcza ustalenie istnienia czy nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, ale tylko wtedy, gdy w ten sposób realizuje się ochronę interesów prawnych podmiotu prawa cywilnego.

W niniejszym postępowaniu powód powołując się na wskazany przepis próbuje podważyć niesatysfakcjonującą go decyzję Rektora (...) w Ł., dotyczącą prawa innej osoby, nie jego. Chociaż podważana decyzja wpływa na sytuację faktyczną powoda (stanowisko kierownika nie zostało mu ponownie powierzone), jednakże nie wpływa to na jego sytuację prawną, bowiem nie wynikają z niej żadne prawa czy obowiązki.

Ze wszech miar słusznie Sąd a quo bowiem uznał, że ewentualne stwierdzenie nieważności decyzji Rektora nie przyznaje i nie może w przyszłości przyznać powodowi żadnych praw do stanowiska kierownika Kliniki (...), zaś możliwość wzięcia przez powoda udziału w ewentualnie ponownie rozpisany konkursie nie kształtuje jego praw czy obowiązków, bowiem to nie ten organ powierza funkcję kierownika Kliniki.

Przekonująca jest nadto teza postawiona w postępowaniu pierwszoinstancyjnym przez Sąd, że rolą orzeczeń sądowych jest określenie konsekwencji w postaci normy indywidualnej, zazwyczaj o charakterze nakazowym lub zakazowym,

ewentualnie w oparciu o art.189 k.p.c. dopuszcza się ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, a czasami nawet zdarzeń prawnych, ale dzieje się tak tylko wówczas, gdy w ten właśnie sposób realizuje się ochronę interesów podmiotu prawa cywilnego.

Słusznie zatem Sąd I instancji uznał, że powód w tym postępowaniu takiej ochrony nie wymaga, bowiem nie ma żadnej możliwości „wymuszenia” na Rektorze UM w Ł. decyzji personalnej o powierzeniu funkcji kierowniczej określonej osobie (w tym powodowi); powierzanie funkcji kierowniczych należy do wyłącznej kompetencji Rektora UM i nie może go w tym zastąpić żaden inny organ (włącznie z Ministrem Zdrowia oraz Sądem), bowiem to Rektor, a nie inny organ ponosi odpowiedzialność za prawidłowe funkcjonowanie uczelni.

Z tego już względu za całkowicie prawidłowe uznać należy rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku.

Wytoczenie powództwa na podstawie art.189 k.p.c. i wskazywanie jako podstawy prawnej przepisu art.58 k.c., w tym naruszenie zasad współżycia społecznego, nie eliminuje podstawowej przesłanki dochodzenia powództwa na podstawie art.189 k.p.c., tj. przesłanki posiadania interesu prawnego.

Dlatego też Sąd Okręgowy uznał, że zarzut naruszenia art. 189 k.p.c. w zw. z art. 58 k.c. jest chybiony.

Mając na względzie powyższe stanowisko uznać nadto należy, że Sąd Rejonowy słusznie ograniczył wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków J. P., A. A., L. W., M. Z. oraz A. W. do okoliczności formalnych.

Niezależnie od prezentowanego poglądu, skutkującego oddaleniem apelacji na tym etapie rozważania jej podstaw, wskazać w tym miejscu trzeba, że zgodnie z powołanymi przez Sąd Rejonowy przepisami Statutu (...) w Ł. oceny spełnienia kryteriów dokonuje komisja konkursowa na podstawie złożonych przez kandydatów dokumentów. Słusznie Sąd ten uznał, że nie jest jego rolą wkraczanie w jej kompetencje, a tym bardziej przesłuchiwanie świadków na okoliczność spełnienia tych kryteriów.

Niezależnie od powyżej wskazanych argumentów, skutkujących przyjęciem orzeczenia Sądu Rejonowego za prawidłowe, na marginesie wskazać jeszcze należy, że Sąd w niniejszym postępowaniu nie był i nie jest władny oceniać zasadności wyboru w głosowaniu tajnym tego czy innego kandydata, bowiem wkraczałby w ten sposób w kompetencje komisji konkursowej. Sąd nie może zastąpić organów uczelni w wyborze kierownika Kliniki (...) w Ł., ani też narzucić wyboru tej czy innej osoby na to stanowisko.

Jedynie w ewentualnym sporze o ustalenie nieważności konkursu (z czym powód w niniejszym procesie nie występuje) Sąd uprawniony byłby do oceny kwestii czysto formalnych tj. czy prawidłowy był skład komisji oraz czy dokumentacja z przeprowadzenia konkursu została prawidłowo sporządzona.

Wykluczone nadto byłoby przesłuchanie przed Sądem świadków co do tego jak głosowali i jakimi kryteriami się kierowali przy wyborze tego a nie innego kandydata, bowiem jak stanowi Statut (...) w Ł. głosowanie nad kandydaturami jest tajne.

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy słusznie zatem ograniczył wszelkie wnioski dowodowe zmierzające do merytorycznej oceny kandydatów oraz rozstrzygnięcia jak głosowali poszczególni członkowie komisji i dlaczego.

Dlatego też Sąd Okręgowy oddalił tożsamy wniosek powoda zgłoszony na etapie postępowania apelacyjnego..

Apelujący w apelacji podniósł nadto zarzut naruszenia przez Sąd meriti przepisów Statutu (...) w Ł., wskazując, że Sąd ten dokonał błędnej jego wykładni.

Nie sposób zgodzić się z tak prezentowanym zarzutem.

Analiza Statutu pozwanej uczelni, prawidłowo dokonana przez Sąd I instancji wskazuje, że decyzję o powierzeniu określonej osobie funkcji kierownika Kliniki podejmuje jednoosobowo Rektor, a decyzje komisji konkursowej, Rady

Wydziału oraz Senatu mają jedynie charakter opiniodawczy. Słusznie Sąd I instancji uznał, że Rektor może powierzyć tę funkcję innej osobie, nie wyłonionej w opisanym trybie konkursu.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej wykładni przepisów § 47 ust. 4 pkt 20 Statutu (...) w Ł. w zw. z pkt 1, 19 oraz 25 i 26 załącznika nr 5 do Statutu (...) w Ł. uznając, że to Rektor w końcowym etapie podejmuje samodzielnie decyzję komu powierza funkcję kierownika katedry.

Słuszne wnioski wysnuł również Sąd I instancji co do charakteru decyzji podjętych przez Radę Wydziału, komisję konkursową czy Senat. Przepisy Statutu jednoznacznie wskazują, że są to tylko niewiążące opinie, którymi może, ale nie musi kierować się Rektor przy powoływaniu na stanowisko. Innymi słowy uzyskanie pozytywnego wyniku konkursu oraz akceptacja wskazanych organów uczelni nie obligują Rektora do podjęcia tożsamej decyzji.

Przeprowadzone przez uczelnię postępowanie poprzedzające wybór przez Rektora M. S. (1) na kierownika Kliniki (...) nie narusza postanowień Statutu, ani też zasad współżycia społecznego. Wszelkie procedury zostały przeprowadzone zgodnie ze Statutem, a kandydaci spełniali kryteria i wymagania przypisane do spornego stanowiska.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako całkowicie bezzasadną.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 10 ust.1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U z 2015 r., poz. 1800).

SSO Agnieszka Olejniczak – Kosiara SSO Paulina Kuźma SSO Jacek Chrostek

M.P.